

Sygn. akt II CZ 53/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSA Barbara Trębska

w sprawie ze skargi D. B. i J. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty

w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w K.

z dnia 26 października 2004r., sygn. akt ... 530/04, wydanego

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "N." w G.

przeciwko D. B. i J. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 października 2014 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt ... 530/04,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Ś. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia złożoną osobiście przez pozwanych D. B. i J. B., wskazując że skarga została wniesiona z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c.

Postanowienie Sądu Rejonowego zostało zaskarżone przez pozwanych zażaleniem, które sporządzili osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, i dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w tym przepisie przymus adwokacko-radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego oraz toczącego się w jego ramach postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013 r., I CZ 19/13, nie publ. i z dnia 25 lipca 2013 r., II CZ 46/13, nie publ.). Zażalenie złożone z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. należy kwalifikować jako niedopuszczalne, a istniejące w tym zakresie uchybienie ma charakter nieusuwalny, w związku z czym zażalenie dotknięte takim brakiem podlega odrzuceniu bez wzywania skarżącego do jego uzupełnienia (por. art. 130 § 5 k.p.c., art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Z tych względów na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. zażalenie należało odrzucić.